דאפילו בתו חובה הוא דליכא הא מצוה איכא ואיבעית אימא ר' יהודה והכי קאמר האב אינו חייב במזונות בתו וכל שכן לבנו הא מצוה בבנו איכא וקל וחומר לבנות והא דקתני בתו הא קא משמע לן דאפילו בתו חובה ליכא ואיבעית אימא ר' יוחנן בן ברוקא והכי קאמר אינו חייב במזונות בתו והוא הדין לבנו והוא הדין דאפילו מצוה נמי ליכא ואיידי דבנות לאחר מיתת אביהן חובה תנא נמי אינו חייב אמר רבי אילעא אמר ריש לקיש משום רבי א)יהודה בר חנינא אבאושא התקינו שיהא אדם זן את בניו ואת בנותיו כשהן קטנים איבעיא להו הלכתא כוותיה או אין הלכתא כוותיה תא שמע בכי הוה אתו לקמיה דרב יהודה אמר להו יארוד ילדה ואבני מתא שדיא כי הוה אתו לקמיה דרב חסדא אמר להו כפו ליה אסיתא בצבורא וליקום ולימא עורבא בעי בניה וההוא גברא לא בעי בניה ועורבא בעי בניה והכתיב 1לבני עורב אשר יקראו לא קשיא הא בחיורי הא באוכמי כי הוה אתי לקמיה דרבא אמר ליה ניחא לך דמיתזני בניך מצדקה ולא אמרן אלא דלא אמיד גאבל אמיד כפינן ליה על כרחיה ב)כי הא דרבא כפייה לרב נתן בר אמי ואפיק מיניה ד' מאה זוזי לצדקה אמר רבי אילעא אמר ריש לקיש באושא התקינו הכותב כל נכסיו לבניו הוא ואשתו נזונים מהם מתקיף לה רבי זירא ואיתימא רבי שמואל בר נחמני גדולה מזו אמרו אלמנתו נזונת מנכסיו הוא ואשתו מיבעיא ג)דשלח רבין באיגרתיה מי שמת והניח אלמנה ובת דאלמנתו ניזונת מנכסיו נישאת הבת אלמנתו ניזונת מנכסיו מתה הבת אמר ד)רבי יהודה בן אחותו של רבי יוסי בר חנינא על ידי היה מעשה הואמרו אלמנתו ניזונת מנכסיו הוא ואשתו מיבעיא מהו דתימא התם הוא דליכא דטרח אבל הכא נטרח לדידיה ולדידה קא משמע לן איבעיא להו הלכתא כוותיה או לית הלכתא כוותיה ת"ש דרבי חנינא ור' יונתן הוו קיימי אתא ההוא גברא גחין ונשקיה לר' יונתן אכרעיה אמר ליה ר' חנינא מאי האי א"ל כותב נכסיו לבניו הוא

ועשיתינהו

דאפי' בתו. דקילא דלא עסקא באורייתא: **ואיידי דתנא בנות כו'** לא גרסינן דתנא דהא לא תני ליה במתני'. אלא ה"ג ואיידי דבנות לאחר מיתת אביהן חובה כו': **באושא התקינו.** כשישבו סנהדרי גזית באושא שהיא אחת מעשר גליות שגלתה סנהדרין כדאמר בר"ה (דף לא.): **כשהן קטנים.** עד שיביאו שערות: **תא שמע.** דלית הלכתא כוותיה אלא מימר אמרינן ליה ואולי יכלכלם ויזון אבל מיכף לא כייפינן: **יארוד.** תנין. מעון תנים מתרגמינן מדור יארודין (ירמיה ט). והוא אכזרי על בניו: **יארוד ילדה ואבני מתא שדיא.** התנין הוליד תולדותיו והטיל פרנסתן על בני העיר: **כפו ליה אסיתא.** כפו מכתשת על פיה ויעמוד זה על גב שוליה בגובה שישמעו קולו ויכריז על עצמו שהוא רע מן העורבים דעורבא בעי בני והוא גברא לא בעי בני. ואית דמפרשי שליח צבור יעמוד עליה ויאמר כן על אותו האיש: **לבני עורב אשר יקראו.** אלמא לא זיין להו: **אוכמי.** כשגדל משחיר והאם והאב אוהבין אותן אבל מתחילתן לבנים ושואלין אותן: **ולא אמרן.** דלא כפינן: **אלא דלא אמיד.** שאינו עשיר: **בעל כרחו.** לא יהא אלא צדקה בעלמא ואפי' אינן בניו: **כי הא דרבא כפייה.** על הצדקה: **הוא ואשתו נזונין מהן.** ואפילו כתבן מעכשיו ולא מן הדין אלא תקנת חכמים היא: **גדולה מזו אמרו.** בגדולה מזו אמרו כגון אלמנה ובת וניסת הבת שאף על פי שהוא מת והנכסים נשתעבדו ללוקח דרבנן כגון בעל בנכסי אשתו וקי"ל (גיטין דף מח:) אין מוציאין למזון האשה מנכסים משועבדים אפי' הכי היכא דליכא למיחש לתיקון העולם כגון כי האי לוקח שלא הוציא מעות שוויהו רבנן כיורש ואמרי תזון האלמנה מנכסי בעלה: **כי הא דשלח רבין באיגרתיה כו' ניסת הבת.** אע"ג דאמר רבנן בעל בנכסי אשתו לוקח הוי וקיימא לן אין מוציאין למזון האשה מנכסים משועבדים הכא שוויהו רבנן כיורש משום פסידא דאלמנה. והכי מפורש ביש נוחלין (ב"ב קלט:): **הוא ואשתו.** שהוא קיים ולא בניו הם ולא הוציאו מעות אלא מתנה בעלמא: **מיבעיא.** ואע"ג דמתנה כמכר לענין שעבוד התם הוא דלאו דעביד ליה ניחא לנפשיה לא יהיב ליה מתנה ה)אבל בנו ליכא למימר הכי: ו)**מתה הבת.** ובעלה יורשה: **אלמנתו.** של אבי הבת: **ניזונת מנכסיו.** ולא אמרינן איש נכרי הוא זה ואינו יורשו של אב אלא של אשתו וכלוקח בעלמא דמי ואין מוציאין למזון האשה מנכסים משועבדין: **התם הוא דליכא דטרח קמה.** שמת בעלה להכי עבוד רבנן תקנתא: **אבל הכא.** דקאי איהו נטרח לדידיה ולדידה קמ"ל: **הלכתא כוותיה.** אדר' אילעא קאי: **אכרעיה.** על רגלו:

ועשיתינהו

כשהם קטנים. אבל קטני קטנים לכ"ע חייב כדאמר בסוף אע"פ (לקמן דף סה: ושם): **הא** בחיוורי הא באוכמי. שני מיני עורבים יש אחד לבן ואחד שחור כדמוכח בפרק אלו טריפות (חולין דף סג.) גבי סימני עופות דמרבה עורב העמקי ומפרש העמקי כמראה החמה שעמוקה מן הצל פי' לבן ז):

אכפייה רבא כו'. וא"ת היאך כפה אותו בשביל צדקה והכתיב מתן שכרה בצדה דכתיב ח)(למען) יברכך ואמרי' בפ' כל הבשר (חולין קי: ושם) כל מצות עשה שמתן שכרה בצדה אין בית דין של מטה מוזהרין עליה ויש לומר דאכפייה בדברים א"נ קצבו ביניהן בני העיר לתת כך וכך לחדש הלכך אכפייה כדאמרינן בפרק קמא דבבא בתרא (דף ח: ושם) דרשאין בני העיר להסיע על קיצתן ועוד דבצדקה איכא תרתי לאוי לא תאמץ ולא תקפוץ (דברים טו): **הוא** ואשתו נזונים מהם. משמע הא לאחר אין נזונין דמתנה הויא כמכר כדפי' בקונטרס דאי לא דעבד ליה ניחא לנפשיה לא הוה יהיב ליה ואין מוציאין למזון האשה והבנות מנכסים משועבדים לפי שאין קצובין או לפי שאין כתובין כדאמר בהנזקין (גיטין דף נ:) ומיהו מהכא יש לדחות דאיכא למימר דנקט בנו משום דאיירי דזונין אפי' ממטלטלין אבל לאחר לא היו זונין ממטלטלין כמו שאין אלמנה זונת ממטלטלין דיורשין אי נמי משום הוא דאי כתב לאחר לא היה ניזון הוא אבל היא לעולם אימא דזונת ממתנה אע"ג דלא טרפא מן הלקוחות ומיהו ביש נוחלין (ב"ב דף קלג.) משמע דלא טרפא ממקבל מתנה דקאמר השתא ירושה דאורייתא אלמנתו ניזונת מנכסיו מתנת שכיב מרע דרבנן לא כל שכן משמע דממתנת בריא דאורייתא אינה ניזונת מנכסיו אע"ג דמיתזנא מן היורשין ואין לומר דממתנה דאורייתא נהי דכ"ש לא הוי ה"ה מיהא הוי דלא אלים כח מתנה מכח יורשים דעל כרחיך אלים כח מקבל מתנה מכח יורשים דמסקינן בפ"ק דב"מ (דף יג. ושם) דשטר שיש בו אחריות נכסים לא יחזיר אפילו חייב מודה דחיישינן לפרעון ולקנוניא ושטר שאין בו אחריות נכסים יחזיר דלא גבי ממשעבדי ואי גבי ממתנה אמאי יחזיר אלא ודאי דלא גבי ואילו מן היורשין גבי דהא פסקינן בסוף גט פשוט (ב"ב דף קעו.) הלכתא מלוה על פה גובה מן היורשין על כן נראה דאין חילוק בין מתנה למכר לענין זה אע"ג דיש מקומות שסברא הוא לחלק בין מתנה למכר כמו בעשה שורו אפותיקי ומכרו (ב"ב דף מד:) דנראה דווקא מכרו אבל נתנו בעל חובו גובה ממנו וכן בהנזקין (גיטין ד' נ: ושם) גבי אין נפרעין מנכסים משועבדין במקום שיש נכסים בני חורין ואפי' הן זיבורית מבעיא לן במתנה היאך דווקא להא מילתא הוא דאבעיא לן אבל הכא אין לחלק והא דאמרינן בפ' מציאת האשה (לקמן דף סט.) מכרו או משכנו מוציאין לפרנסה ואין מוציאין למזונות ה"ה נתנו והא דנקט מכרו לאשמועינן דאפי' במכרו מוציאין לפרנסה [ורבי חייא דמבעיא ליה במכרו או משכנו היינו לפרנסה] אבל למזונות פשיטא ליה דאין מוציאין אפילו נתנו כדתנן בהנזקין (גיטין דף מח:) אין מוציאין למזון האשה והבנות מנכסים משועבדין ולפי מה שתקנו הגאונים דאשה גובה כתובתה ומזונות ממטלטלי דיתמי אע"ג דירושה הויא דאורייתא כ"ש דגביא ממטלטלי דמתנת ש"מ דרבנן דבכה"ג אמרי' ביש נוחלין (ב"ב דף קלג.) אבל מטלטלי דמתנת בריא דהויא דאורייתא לא גביא כתובתה ומזונות לא גביא אפילו ממקרקעי כי היכי דלא גביא מלקוחות כדפרשינן ולא מבעיא נתן הוא אלא אפילו נתנו יתומים אע"ג שכבר משמת נשתעבדו הנכסים: **אלמנתו** נזונת מנכסיו **הוא ואשתו מבעיא.** אע"ג דלא דמי דהתם אינן יכולין לירש אלא מה שהוא מוריש ומזון אלמנה הוא חייב מקודם מכל מקום מייתי הכי הואיל ואלמוה רבנן לשעבודא דידה שאף מן הבעל שאינו כיורש אלא כלוקח גובה אע"ג דלא היתה גובה מלוקח אחר הכי נמי אית לן לתקוני בכותב לבנו שיהא הוא ואשתו נזונין מהן:

עשיתינהו

עין משפט נר מצוה

סד א ב מיי' פי"ב מהל' אישות הל' יד סמג לאוין פא טוש"ע אה"ע סי' עא סעי' א:

סה ג מיי' שם הלט"ו ופ"ז מהל' מתנות עניים הל"י סמג עשין קסב טוש"ע [שם וטוש"ע] יו"ד סי' רמח סעי' א:

סו ד ה מיי' פי"ט מהל' אישות הל' כא סמג לאוין פא טוש"ע אה"ע סי' צג סעי' ד:

תוספות רי"ד

את בנותיה בחייו: א"ר אילא [אמר ר"ל] משום ר"ח באושא התקינו שיהא אדם זן את בניו ואת בנותיו כשהן קטנים. פי' כשישבו סנהדרין באושא והיא אחת מי' גליות שגלתה סנהדרין כדאמרי' בר"ה [דף לא]: הל' כוותיה או לית הל' כוותיה פי' כלום יש לסמוך על דברי ר' אילא שכך התקינו: ת"ש דלית הל' כוותיה דכי הוה אתו לקמיה דר"י א"ל יערוד ילדה ואבני מתא שדיא להו פי' יערוד תנין כדמתרגמינן מעון תנין (יערוד) [מדור] יערודין והוא עוף אכזרי על בניו. כך זה האיש אכזרי על בניו ומשליכם על הציבור והיה אומר לו כך אולי יבוש ויכלם ויפרנסם אבל לכוף לא הי' כופה אותו: כי אתו לקמיה דר"ח א"ל כפו לי' אסיתא בציבורא וליקום ולימא עורבא בעי בני והאי גברא לא בעי בני פי' כפו מכתשת על פיה ויעמוד עליה ויאמר אלו הדברים כדי שידעו הצבור וירחמו עליהם שהוא אינו מרחם עליהם. כי הוה אתי לקמיה דרבא א"ל ניחא לך דליתזני בניך מן הצדקה ול"א אלא דלא אמיד פי' עשיר אבל אמיד כייפי' ליה בע"כ לא יהא אלא אחר פי' לא יהא אלא צדקה ואפילו אינן בניו כי הא [דרבא] פי' כ"ש דכופין אותו לזון את בניו דרבא כפייה לר"נ ב"א ואפיק מיניה ד' מאות זוז לצדקה (הרב פי' שעשוי אינה כפי' (אלא) [של] מלקות ויסורין כשאר עשוי דעלמא אלא כפי' של דברים ע"י הכלמות ופיתוים עד שנתפתה לזון אותם). ובשילהי פירקין דלקמן אמרי' דרש עולא רבה אפתחא דב"נ אע"פ שאמרו אין אדם זן את בניו ואת בנותיו כשהן קטנים אבל זן הוא אותן כשהן קטני קטנים ועד כמה עד בן שש: א"ר אילא אר"ל באושא התקינו הכותב נכסיו לבניו הוא ואשתו נזונין מהן פי' ואפי' כתבם מעכשיו ולא מן הדין אלא תקנת חכמים הוא. הל' כוותיה או לית הל' כוותיה ת"ש דר"ח ור' יוחנן הוו קיימו אתא ההוא גברא גחין ונשקי' לר"י אכרעי' א"ל ר"ח מאי האי א"ל כותב נכסיו לבניו הוה ועשיתינהו לבריה לזונם:

מסורת הש"ס

א) [צ"ל ר' יוסי וכ"א ברי"ף וברא"ש], ב) ב"ב ח:, ג) שם קלט., ד) [צ"ל רב יהודה וכ' הרשב"ם שהוא אמורא], ה) [ב"ב קלט:], ו) [עד ד"ה ניזונת צ"ל לפני ד"ה הוא ואשתו], ז) [בחולין סג. איתא הכי להדיא עמקי מיוורא וכן הוא אומר ומראהו וכו' כמראה חמה וכו' ולכן צ"ל שלא היה מלת מיוורא כתוב בגרסת התוס'], ח) [צ"ל בגלל הדבר הזה].

תורה אור השלם

1. נוֹתֵן לִבְהֵמָה לַחְמָהּ לִבְנֵי עֹרֵב אֲשֶׁר יִקְרָאוּ: תהלים קמז ט

גליון הש"ס

רש"י ד"ה מיבעיא וכו' אבל בנו ליכא למימר הכי. עיין ברש"י לקמן נד ע"ב ד"ה דניחא:

מוסף רש"י

אלמנתו ניזונת מנכסיו. בתנאי כתובה שכך כתב לה ואת תהא יתבא בביתי ומיתזנא מנכסי כל ימי מיגר ארמלותיך (רשב"ם ב"ב קלט.). נישאת הבת. ונכנסה הנכסים לבעלה, אלמנתו זונת מנכסיו (שם). אמר רב יהודה כו'. אמורא הוא (שם). ואמרו אלמנתו ניזונת מנכסיו. לעולם היא זונת עד שתנשא או שתתבע כתובתה או שילכו היורשין ליתן לה כתובתה (שם).